

PDF hosted at the Radboud Repository of the Radboud University Nijmegen

The following full text is a publisher's version.

For additional information about this publication click this link.

<http://hdl.handle.net/2066/104899>

Please be advised that this information was generated on 2021-01-28 and may be subject to change.

Van oogpotlood naar ogenpotlood

Over de nieuwe functies van en als tussenklank

ANNEKE NEIJT

De tussenklank die we gebruiken om woorden aaneen te smeden varieert. Nu is variatie in taal niets vreemds. Wél bijzonder is dat de tussenklank meer dan honderd jaar een probleem was voor de geschreven taal (vroeger was het *asperGEN-bed* en *wolVENbeet*, nu is het *asperGEbed* en *wolvenBEET*). Ook bijzonder is dat tot voor kort niet duidelijk was waarom die tussenklank er soms wel, en soms niet staat. Moet het *oogpotlood* zijn of *ogenpotlood*? De handboeken bieden geen houvast. Uit onderzoek blijkt dat verschillende, elkaar soms tegenwerkende factoren de keuze van *en* bepalen. Het gaat om een vorm van vrije variatie: voorstelbaar en voor de betekenis niet zo belangrijk.

VAN VARIATIE NAAR VAST?

In het Nederlands van nu varieert het gebruik van de tussenklanken in samenstellingen, met de bijbehorende onzekerheid van de taalgebruiker. Er is *en* of niets in *kamelendrijver* – *kameeldrijver*, *s* of niets in *onderzoeksprogramma* – *onderzoekprogramma*, en *s* of *en* in *wolfsbloed* – *wolvenbloed*. Wanneer we het Nederlands alleen als gesproken taal zouden hanteren, dan zou deze variatie nauwelijks de aandacht getrokken hebben. Voor de betekenis is die namelijk vrijwel nooit van belang: gesprekspartners weten wel dat ze aan de variatie van *s*, *en* of niets tussen de woorden van een samenstelling niet te veel belang moeten hechten. Maar nu het Nederlands ook schrijftaal is, blijkt deze variatie verwarrend: schrijvers willen bij voorkeur steeds dezelfde vorm gebruiken. Dus ofwel *onderzoeksprogramma* ofwel *onderzoekprogramma* in een stuk over onderzoek. Anders zou de lezer kunnen denken dat de schrijver inconsequent is...

De rest van dit verhaal gaat uitsluitend nog over de tussenklank *en*, die, net als de meervoudsuitgang *-en*, meestal als doffe *e* klinkt, soms als doffe *e* gevolgd door een *n*. Op dit moment zijn er verschillende sturende krachten werkzaam die de variatie instandhouden: naast frequentie en analogie (dat is overeenkomst met andere vormen) ook meervoud en ritme. Er is vaker *en* in een situatie waar een meervoudsbetekenis voor de hand ligt, en er is vaker *en* als dat de afwisseling van beklemtoonde en onbeklemtoonde syllaben ten goede komt. Dit verklaart waarom het zo lastig is gebleken om een sluitende spellingsberegeling voor deze tussenklank te bedenken. Een doffe *e* die het meervoud aanduidt, schrijven we altijd met *en* (vergelijk het meervoud *mENSEN* met het enkelvoud

mens), terwijl we een ritmische doffe *e* altijd met *e* schrijven (vergelijk *liefElijk* naast *lieflijk*). Als de tussenklank er voor het meervoud staat, verwacht je dus *en*, maar wanneer die om ritmische redenen is toegevoegd, verwacht je *e*. Voor de spelling leidt dat tot een onmogelijke situatie, want de tussenklank is niet zo duidelijk óf een meervoud óf een ritmische klank. In samenstellingen nu eens *en* en dan weer *e* schrijven, zoals in de vorige spellingvoorschriften voor *bessenjam* en *bessesap*, beviel niet. Daarvoor lijken deze samenstellingen te veel op elkaar. Voor lezers geldt dat een verschil in spelling zou kunnen leiden tot een verschil in uitspraak. In *bessenjam* moet je wél een *n* zeggen, en in *bessesap* niet. De spelling zou dan gaan dicteren hoe we moeten spreken.

Eenvormigheid in de spelling (altijd *e* of altijd *en*) is voor gevallen als *besse(n)jam* en *besse(n)sap* gewenst, maar voor andere vormen levert dat toch problemen op. Altijd *en* schrijven suggereert dat de tussenklank een meervoudsbetekenis heeft, en dat klopt niet bij bijvoorbeeld *mannenstem*, *ruggengraat*, *klassenfoto*. Altijd *e* schrijven suggereert dat de tussenklank een onbeduidend ritmisch element is, zoals de *e* in *liefelijk*. En dat strookt weer niet met het gevoel dat in *goederentrein*, *garnalenvisser*, *legebeddenproblematiek* en *ziekenhuis* toch werkelijk een *n* nodig is omdat het om een meervoud gaat of de aanduiding van personen. Nu bekend is dat de tussenklank zowel verband houdt met meervoud als met ritme, en nu de spelling van de tussenklank in de meeste samenstellingen *en* is geworden, zullen schrijvers en lezers eraan moeten wennen dat *en* in samenstellingen niet altijd meervoud aanduidt. Neem de betekenisomschrijving van *ruggengraat*. Dat kan net zo goed 'wervelkolom in de *ruggen* van levende wezens' zijn als 'wervelkolom in de *rug* van levende wezens'. De Nederlandse taal biedt die mogelijkheid, want *rug* en *ruggen* zijn naast enkelvoud en meervoud ook neutrale termen, geschikt om iets aan te duiden zonder een uitspraak te doen over enkel- of meervoud. Het is voor de oudere generatie dus even wennen, die *n* in *ruggengraat* en *klassenfoto*, maar jongere generaties zullen er geen moeite mee hebben. Tot zover de spelling van de tussenklank, die bij de laatste spellingherziening een vaste vorm heeft gekregen. Terug naar de vraag waarom er in de spreektaal variatie is: *oogpotlood* naast *oogenpotlood*. Zal de variatie blijven bestaan?

OUD EN NIEUW ONDERZOEK NAAR TUSSENKLANKEN

In de meest omvangrijke beschrijving van de Nederlandse taal, de *ANS*, de *Algemene Nederlandse Spraakkunst*, staat de volgende toelichting bij de tussenklanken (p. 683): 'De tussenklanken waren oorspronkelijk meervoudsuitgangen, genitiefuitgangen, woorduitgangen of alleen overgangsklanken voor een gemakkelijker uitspraak.' Voorbeelden van elk van deze oorsprongen levert de *ANS* niet, maar waarschijnlijk is er een oorspronkelijk meervoud in vormen als *kindERstoel* en *neerlandicIcongres*, een genitief in *herENDienst* en *koningsdochter*, een woorduitgang in *zonnESchijn* en het verouderde *herbergEHouder* en een overgangsklank in *rijstEtap* en *tijdsverschil*. Naamvallen en woorduitgangen komen nu alleen nog voor in verouderde woordgroepen zoals *mijne heren*, *des konings dochter* en *zonne van mijn hart*. Vaak is de doffe *e* als woorduitgang

verdwenen: *zonne* is *zon* geworden en *herberge* is nu *herberg*.

De *ANS* vermeldt verder: 'De toestand die we nu hebben bij de tussenklanken in samenstellingen is het resultaat van een eeuwenlang proces van taalontwikkeling waarin de genitief grotendeels verloren ging, de woorden hun uitgang verloren en er allerlei verschuivingen optraden, met name door de werking van de analogie.'

De verklaring voor de huidige situatie ligt dus in de werking van de analogie, dat wil zeggen de voorbeeldwerking van bestaande samenstellingen. Bij het vormen van nieuwe samenstellingen blijkt de taalgebruiker vooral af te gaan op de vorm van bestaande samenstellingen. Is het eerste woord van de samenstelling meestal met *-en*, dan wordt ook in een nieuwe samenstelling de vorm met *-en* gekozen. Is het eerste woord van de samenstelling meestal zonder *-en*, dan wordt ook in een nieuwe samenstelling geen *-en* gebruikt. Neem de voorbeelden *heren-* en *huis-*. Omdat er veel samenstellingen zijn van het type *herenboer* en *herenhuis*, en weinig voorbeelden van het type *heerroom*, worden nieuwe samenstellingen meestal gevormd met *heren-*. Omdat er veel voorbeelden zijn van het type *huisdeur* en *huissleutel*, en weinig voorbeelden van het type *huizenbouw*, worden nieuwe samenstellingen meestal gevormd met *huis-*. Neem maar eens de proef op de som en verwissel de woorden van de samenstellingen *herenrijwiel* en *huisindustrie*. Goed klinkende nieuwe vormen zijn dan *herenindustrie* en *huisrijwiel*, terwijl de vormen *heerindustrie* en *huizenrijwiel* minder goed klinken. Een algemene regel voor bijvoorbeeld eenlettergrepige zelfstandige naamwoorden is niet te geven. Het is analogie, en niet het meervoud of enkelvoud dat maakt dat er *herenfiets* wordt gezegd in plaats van *heerfiets* en dat *huisindustrie* wordt gezegd in plaats van *huizenindustrie*. Analogie zorgt ervoor dat er een tendens is om aan het eerste woord van samenstellingen dezelfde vorm te geven.

Er zijn uitzonderingen op analogie. We zeggen bijvoorbeeld *boekhandel*, terwijl de meeste samenstellingen met *boeken-* gevormd worden. De verklaring hiervoor is frequentie. Doordat *boekhandel* een veelgebruikte oude vorm is, blijft deze uitzondering op de analogietendens bestaan.

Analogie en frequentie zijn niet de enige twee factoren die op dit moment de keuze van de tussenklank *en* bepalen. Stel dat je een situatie bedenkt waarin taalgebruikers niet kunnen terugvallen op bekende voorbeelden. Speelt meervoud dan een rol bij de keuze van tussenklanken? En kunnen tussenklanken dan ook gebruikt worden als overgangsklanken voor een gemakkelijker uitspraak? Het zou kunnen zijn dat *appelboom* en *perenboom* verschillen in het gebruik van de tussenklank omdat ze op die manier hetzelfde ritme bereiken, de een door geen tussenklank, *appelboom*, de ander door juist wel, *perenboom*. De samenstelling *peer* en *boom* levert een botsing van klemtonen die ritmisch minder goed is. De tussenklank kan de uitspraak vergemakkelijken omdat die een klemtoonbotsing opheft.

Als we willen nagaan of meervoud en ritme op dit moment een rol spelen bij de vorming van samenstellingen, moeten we de rol van analogie en frequentie daarbij uitsluiten. Er zijn twee manieren om dat te doen. De eerste manier is het taalgedrag van kinderen onderzoeken. Kinderen hebben immers nog niet zo

veel ervaring met taal, en frequentie of analogie zou daarom bij hen een minder grote rol kunnen spelen. De tweede manier is om samenstellingen te maken van niet-bestaande woorden. De zo ontstane pseudo-samenstellingen kunnen niet naar het voorbeeld van andere samenstellingen gevormd worden, want die bestaan niet. Beide soorten onderzoek zijn gedaan.

In het eerste onderzoek kregen kinderen van vier tot en met zeven jaar (en, ter controle, volwassenen) plaatjes te zien van dingen die met een samenstelling worden benoemd. Bijvoorbeeld, uit een transparantje van een boot en een transparantje van een kameel werd de voorstelling van een kameel in een boot gevormd. De kinderen moesten dan de boot benoemen: *kameel(en)boot*. De plaatjes hadden een enkelvoudige afbeelding of een meervoudige: er stond een enkele olifant in de garage maar er dreven veel olifanten in de soep. De samenstelling leidde soms tot een klemtoonbotsing, soms niet. Bijvoorbeeld: de plaatjes van *tomaat* en *boom* vormen samen een boom waarin tomaten hangen alsof het appels zijn. In de samenstelling staat de beklemtoonde syllabe van *tomaat* vlak naast *boom*. De beide klemtonen botsen dus in *tomáatbóom*. Met een tussenklank zou een vloeiender uitspraak kunnen worden bereikt: *tomáatenbóom*. Bij *tomáatballón*, een ballon met tomaten erop getekend, is *en* niet nodig om de klemtoonbotsing te voorkomen, want *ballon* begint met een onbeklemtoonde syllabe. Zo werd aan de proefpersonen gevraagd om een samenstelling te maken in vier soorten omstandigheden: meervoudig of enkelvoudig plaatje van het eerste deel en wel of geen klemtoonbotsing tussen de delen.

De uitkomst was zoals verwacht: de tussenklank *en* komt vaker voor bij meervoud en bij een klemtoonbotsing. Onverwacht was dat er geen significant verschil was tussen kinderen en volwassenen. Er zijn twee verklaringen denkbaar: ofwel de kinderen hadden al zo veel ervaring met samenstellingen dat ze hetzelfde gedrag vertonen als volwassenen, ofwel de volwassenen gebruikten de taal creatief, zonder een beroep te doen op hun ervaring met voorbeeldsamenstellingen. Ook al kwam het verwachte verschil tussen kinderen en volwassenen niet uit, het belangrijkste doel van het onderzoek werd bereikt: de factoren meervoud en ritme blijken een rol te spelen in de vorming van samenstellingen.

In een tweede experiment zijn pseudo-woorden als *gebriem*, *tijp*, *moeling* en *drouk* gebruikt als bouwstenen van samenstellingen. Van deze bouwstenen werden samenstellingen gevormd. Op papier moesten de proefpersonen daarna invullen welke vorm ze wenselijk vonden: *gebriemstijp* of *gebriementijp*; *moelingsdrouk* of *moelingendrouk*. Men kon dus kiezen voor een tussen-*s* of voor een tussen-*en*. Uit dit experiment kwam naar voren dat de factor ritme van invloed is op het gebruik van *en*: vaker *en* in samenstellingen gevormd van woorden als *gebriem* en *tijp* dan in samenstellingen van woorden als *moeling* en *drouk*.

In hetzelfde experiment werd aan de proefpersonen gevraagd om een schatting van meervoud van het eerste woord in de pseudo-samenstellingen. Als voorbeeld werden echte samenstellingen gepresenteerd zoals *mierenhoop* (heel meervoudig, want er zitten veel mieren in een hoop), *duiventil* (minder meervoudig, want er zitten niet zo veel duiven in een til) en *hondenhok* (nog minder meervoudig, want meestal één hond). De proefpersonen moesten zulke oordelen geven voor pseudo-samenstellingen die gevormd waren met de woor-

den die ze inmiddels al enigszins kenden van het eerste deel van het experiment. Ook nu bleken de lezers hun interpretatie van de tussenklank te baseren op het ritme. Woorden van het type *breunengebriem*, waarin *en* niet nodig is voor het ritme, kregen een hoger meervoudsoordeel dan woorden van het type *ontmuintijp*, waarin *en* tot een beter ritme leidt. Vorm en betekenis hangen dus nauw samen.

HOE ZAL HET GAAN?

Over de geschiedenis van de Nederlandse taal is veel en weinig bekend. Het is bekend dat het naamvalssysteem al grotendeels verdwenen was op het moment dat de boekdrukkunst werd uitgevonden, dus omstreeks 1500. Het is niet bekend of dat van invloed is geweest op de vorming van samenstellingen. Het is bekend dat tussenklanken in samenstellingen soms teruggaan op oude naamvallen en dat samenstellingen kunnen zijn ontstaan uit woordgroepen, zoals bijvoorbeeld *de koningskroon* uit *die coninx crone*, letterlijk 'de koning z'n kroon'. Het is niet bekend waarom de taalkundige Van der Schuere in 1612 *verdeelings teeken* en *verwonderings teeken* los van elkaar schrijft en *sluyt-teeken* en *verkort-teeken* aaneen, als samenstellingen. Wanneer er meer over de geschiedenis van de tussenklanken in samenstellingen bekend zou zijn (bijvoorbeeld: of er een samenhang is tussen het verdwijnen van naamvallen en het ontstaan van tussenklankvariatie en de verandering van *boecsael* in *boekenzaal*), dan zouden de volgende opmerkingen stelliger kunnen worden geformuleerd. Nu moet het blijven bij voorspellingen die slechts als redelijke gok kunnen worden bestempeld. Toch maar.

De logica gebiedt dat we aannemen dat de taalgebruiker van nu alleen kennis heeft van het heden. Daarin zit overigens heel wat kennis van het verleden verscholen, zoals blijkt uit de werking van analogie, die verantwoordelijk is voor de huidige vorm *oogpotlood*, gevormd naar het voorbeeld van de vele samenstellingen met *oog-* (*oogarts*, *oogdruppels*, enzovoort). Voor de betekenis en het ritme had het beter *ogenpotlood* kunnen zijn. Een net even ander voorbeeld is *boecsael*. De nieuwe vorm is *boekenzaal*. Net als *ogenpotlood* is dat voor de betekenis en het ritme een betere vorm. Omdat er meer voorbeelden met *boeken-* zijn dan met *boek-* is het in dit geval ook *boekenzaal* geworden. *Boekenzaal* is dus een 'stabiele' vorm. *Boekhandel* ook, want het frequente gebruik zorgt ervoor dat deze verouderde vorm blijft bestaan. Mijn eerste voorspelling is dus dat frequent gebruikte vormen zich niets zullen aantrekken van de factoren analogie, betekenis en ritme. Mijn tweede en derde voorspelling is dat in alle andere gevallen analogie en ritme een blijvende rol zullen spelen bij de vorming van nieuwe vormen. Analogie en ritme zijn wezenlijke onderdelen van menselijk gedrag, dus ook van taalgedrag. Omdat analogie en ritme niet altijd tot dezelfde vorm leiden, zal variatie blijven bestaan. *Oogpotlood* omwille van de analogie, *ogenpotlood* voor het ritme. Dat is de vierde voorspelling.

De volgende vraag is of de meervoudsbetekenis van belang blijft voor de tussenklank *en*. Mijn overwegingen om deze vraag met *ja* dan wel *nee* te beantwoorden zijn de volgende.

- (a) In het oudste overgeleverde Nederlands, tot 1500, was de *e* of *en* slechts woorduitgang of naamval. Op dit moment draagt de tussenklank wel enigszins de betekenis van meervoud: de tussenklank wordt vaker gebruikt bij meervoudige plaatjes en de meervoudsoordelen zijn hoger wanneer de andere functie van de tussenklank, ritme, ontbreekt. Het lijkt erop dat de meervoudsbetekenis ‘vanzelf’ gekomen is. Waarom zou die dan weer weggaan?
- (b) Taalgebruikers zijn in het algemeen geneigd om van een verschil in vorm een verschil in betekenis af te leiden (het een-op-een-principe). Neem het voorbeeld *doel(en)boom*. Dat is een term van bestuurders: een boomstructuur waarin middelen, tussendoelen en einddoelen zijn aangegeven van het voorgestelde beleid. Het is denkbaar dat de variatie van *doelboom* en *doelenboom* verband gaat houden met de betekenis. Dus dat iemand *doelboom* zegt wanneer het uiteindelijke doel in kaart gebracht moet worden, en *doelenboom* wanneer de tussendoelen minstens zo belangrijk zijn. Concrete aanwijzingen dat dit proces nu al aan de gang is, zijn er niet. Het is waarschijnlijker dat het in dit soort gevallen om vrije variatie gaat, dat wil zeggen, een voorspelbare vormvariatie die er voor de betekenis niet toe doet (zoals *melluk* naast *melk*). Dan blijft die variatie in stand en de betekenis verandert niet.
- (c) Het een-op-een-principe voorspelt ook dat taalgebruikers de neiging hebben om betekenisverschillen met een vormverschil aan te duiden. Treffend is in dit verband dat een van de ondervraagde kinderen spontaan de plaatjes van een boot, een kameel en twee kamelen combineerde om te concluderen dat je het ene *kameelboot* moest noemen en het andere *kamelenboot*. Merk op dat (b) en (c) de twee kanten van het een-op-een-principe laten zien: bij vormvariatie verwacht de lezer of hoorder een betekenisverschil, bij betekenisverschil zorgt de spreker of schrijver voor een vormverschil.
- (d) Er is ook vrije variatie: voorspelbare vormvariatie die er voor de betekenis niet toe doet. Dan is het een-op-een-principe niet van belang. Het gebruik van tussenklanken in samenstellingen moet ongetwijfeld ook gezien worden als een vorm van vrije variatie, vergelijk bovengenoemd voorbeeld van *doelboom* en *doelenboom*, waarbij de betekenis (nog) geen duidelijke rol speelt. Volwassenen gebruiken het een-op-een-principe bij de interpretatie van de tussenklank *en* in samenstellingen op dit moment waarschijnlijk niet, want het is in het alledaagse leven handig om vaag te zijn over het getal van het eerste lid van de samenstelling. Het doet er immers niets toe of de soep van een enkele kreeft gemaakt is of van meer kreeften, en het doet er ook niets toe of het hondenhok bewoond wordt door een enkele hond of door meer honden. De begrippen *kreeftensoep* en *hondenhok* zijn vaag in dit opzicht.

Naast de precisie van het een-op-een-principe, de tendens om vormvariatie aan betekenisverschil te koppelen, is er het voordeel van vaagheid. Taal is nu eenmaal geen rekenen. De huidige situatie van ‘een beetje meervoud’ zal dus wel blijven bestaan, en zal niet veranderen zodanig dat de meervoudsbetekenis ge-

heel verdwijnt of zodanig dat de tussenklank een duidelijk meervoud is. Dit alles overziend is mijn vijfde voorspelling dat de tussenklank *en* een meervoudsbetekenis zal blijven houden. Een spellingwijziging van *en* naar *e* zal dat niet kunnen verhelpen, want in gesproken taal blijft de vorm op een meervoud lijken.

Merk op dat er een blijvende 'aanvoer' is van enkelvoud én meervoud doordat er woordgroepen in samenstellingen zijn ingebed. Samenstellingen kunnen ontstaan uit enkelvoudige woordgroepen, *langetermijnplanning*, maar ook uit meervoudige woordgroepen, *legebeddenprobleem*. Er zal geen stabiele situatie komen waarin voor alle samenstellingen met een bepaald woord de enkelvoudsvorm of de meervoudsvorm gekozen wordt, en de vormvariatie met in dit soort gevallen een duidelijke enkelvoudsvorm of meervoudsbetekenis zal blijven bestaan.

Tot slot: hoe zullen de handboeken en het onderwijs met deze variatie omgaan? Hierboven zijn voor de tussenklankvariatie alleen de factoren frequentie, analogie, meervoud en ritme besproken, maar de handboeken en het onderwijs zijn ook belangrijke sturende factoren in het proces van taalverandering. Mogen schrijvers *ogenpotlood* en *oogpotlood* naast elkaar gebruiken? De situatie is op dit moment verwarrend. Beide vormen komen voor in teksten op internet, maar *oogpotlood* is veel gebruikelijker dan *ogenpotlood* (376 keer *oogpotlood* of *oogpotloden* en 9 keer *ogenpotlood* of *ogenpotloden* volgens Google in mei 2003). Het Groene Boekje (1995) kent alleen de zeldzame variant *ogenpotlood*. Gebruikers zouden kunnen concluderen dat dit de juiste vorm is en ze zouden kunnen besluiten om *oogpotlood* niet langer te gebruiken.

Is er betekenisverschil volgens de handboeken? In de nieuwste Van Dale (1999) staat bij *ogenpotlood* 'potlood voor het bijtekenen van oogleden en wenkbrauwen' en bij *oogpotlood* 'stift voor het opmaken van de ogen'. Dat is dus hetzelfde, en dat was te verwachten op grond van wat we nu weten over samenstellingen. Er had een toelichting kunnen worden gegeven op deze vormvariatie, die voorspelbaar is op grond van de factoren frequentie, analogie, meervoud en ritme. Af en toe zorgen die factoren voor een eenduidige uitkomst (altijd *perenboom*, nooit *peerboom*; altijd *boekhandel*, nooit *boekenhandel*), af en toe zorgen die factoren voor variatie (*kameeldrijver* of *kamelendrijver*).

De strategie van de handboeken en het onderwijs zou als volgt moeten zijn. Omdat de variatie in gesproken taal niet tot misverstanden leidt, is er alle reden om de variatie ook in de geschreven taal als vrije variatie te beschouwen, en de varianten niet te beschouwen als verschillende woorden of inconsequent taalgebruik. Handboeken zullen taalgebruikers moeten wijzen op de vormvarianten. Het onderwijs zal taalvariatie in het programma moeten opnemen zodat schrijvers en lezers begrijpen welke vormvariatie voor de betekenis van belang is en welke niet.

Bij dezen wil ik Iris Roggema, Johan De Schryver en de redactie van deze bundel hartelijk bedanken voor hun commentaar op een eerdere versie van dit stuk.

BRONNEN

- W. Haeseryn, K. Romijn, G. Geerts, J. de Rooij en M.C. van den Toorn (1997), *Algemene Nederlandse Spraakkunst*, Groningen: Martinus Nijhoff en Deurne: Wolters Plantyn. Tweede druk. Zie ook <http://www.kun.nl/e-ans>.
- A. Krott, *Analogy in morphology. The selection of linking elements in Dutch compounds*. Proefschrift Nijmegen, 2001.
- J.H. van Lessen (1928), *Samengestelde naamwoorden in het Nederlandsch*. Proefschrift Groningen. Groningen en Den Haag: J.B. Wolters.
- W.H.M. Mattens (1970), *De indifferentialis. Een onderzoek naar het anumerieke gebruik van het substantief in het algemeen bruikbaar Nederlands*. Proefschrift Nijmegen. Assen: Van Gorcum.
- A. Neijt, L. Krebbers en P. Fikkert, 'Rhythm and semantics in the selection of linking elements'. In: H. Broekhuis en P. Fikkert (red.), *Linguistics in the Netherlands 2002*. Amsterdam en Philadelphia: John Benjamins Publishing Company, p. 117-127.

ANNEKE NEIJT publiceerde onder andere *Universele Taalkunde* en *Universele Fonologie*, was lid van de laatste spellingcommissie, de commissie-Geerts, en van het taalkundepanel van het radioprogramma *Wat een taal*. Zij studeerde Nederlands, Theoretische Literatuurwetenschap en Algemene Taalwetenschap in Utrecht, promoveerde in 1979 op een syntactisch onderwerp en deed daarna onderzoek op het terrein van automatisch vertalen en fonologie. Zij publiceert de laatste jaren vooral op het terrein van morfologie, lezen en spellen, metrum en ritme. Sinds 1992 is zij hoogleraar Nederlandse taalkunde in Nijmegen.